

Troubadours : 9 februari 2020

Getuigenis over de spiritualiteit van de Open Hartbeweging

1. Bedanking Chris en Marleen + medewerkers

Ik ben Paul Zeebroek, woon in het Waasland, en neem met ons gezin al meer dan 20 jaar – soms alleen, soms met het gezin – deel aan de activiteiten van onze Open Hartbeweging.

Vooreerst wil ik Marleen en Chris bedanken. Zij waren de initiatiefnemers dat onze Open Hartbeweging hier vandaag aanwezig mag zijn in deze mooie Heilig Hartkerk te Boom. Waar kunnen we als leken van de Missionarissen van het Heilig Hart beter onze spiritualiteit toelichten dan in de Heilig Hartkerk 😊.

Maar ook dank aan alle mensen achter de schermen die gezorgd hebben voor dit gastvrij onthaal en ook voor alles wat ons nog te wachten staat. Echt oprecht **Dank**

2. Wat is getuigen ?

In de komende tijd wil ik jullie een getuigenis brengen. **Getuigen**, wat is dat precies ? Je hebt getuigen op een proces, zoals onlangs in het euthanasieproces. Getuigen, met elk hun visie op de feiten. Vorige week had ik de ‘Getuigen van Jehovah’ aan de deur. Ook deze mensen getuigen. Getuigen over hoe zij op hun manier de Bijbel in hun leven toepassen. Je moet het maar doen : van deur tot deur getuigen over de Boodschap en zo dikwijls de deur gewezen worden. Ik heb bewondering voor hen.

Getuigen heeft dus met **ervaren** en **beleven** te maken. **Getuigen** ligt dus heel sterk bij de uitdrukking ; **“Waar het hart van vol is, loopt de mond van over”**

En als je hart dan nog eens vol is van de **Open Hartbeweging**, ja dan kan je niet anders dan over je hart spreken. Hopelijk dan ook op een hartelijke manier. Het woord **hart** is doordrongen in onze taal. Het hart wat is dat precies. Er zijn specialisten die meer dan 10 jaar studeren om het hart volledig te onderzoeken en te leren kennen. Hartspecialisten noemen we ze, of cardiologen. Het is best dat ze er zijn, en we hebben ze nodig. Ik zal echter vandaag het hart op een andere manier benaderen. Dikwijls gebruiken we dit woord onbewust, maar het duidt dikwijls op een unieke band met anderen. Denken we bvb. maar aan **‘Hartelijke groeten’**, onderaan een brief, iets doen met **hart en ziel**, een **hartsvriend** of **hartsvriendin**, **hartstocht**. Telkens we het woord hart gebruiken willen we iets speciaals uitdrukken.

3. Open Hartbeweging

Dit is ook wat we wensen uit te dragen met onze Open Hartbeweging. Het is een beweging van voor en door gewone mensen, we proberen hartelijke mensen te zijn voor elkaar, voor de mensen om ons heen. Hiervoor moeten we teruggaan naar de spiritualiteit van onze stichter : pater **Jules Chevalier**. Onze beweging is gesticht in **Issoudun** midden 19^e eeuw, dus meer dan 150 jaar geleden. Issoudun is een redelijk klein dorpje, gelegen in de weidse vlakten, zoals Frankrijk er zoveel heeft. Het is het geografisch middelpunt van Frankrijk en ligt ongeveer op 100 km van Tours. Issoudun was in die tijd allesbehalve gelovig. Als ik mij niet vergis zaten er in de kerk in die tijd maar een tiental mensen in de eucharistieviering op zondag. Dus niets nieuws onder de zon vandaag zou ik zeggen. Maar Chevalier bleef niet bij de pakken neerzitten. Hij beschouwde het als zijn missie om mensen samen te brengen, om mensen te verbinden, om mensen warmte te bezorgen. Om de spiritualiteit van het Heilig Hart, zoals Jezus voorgeleefd heeft, uit te dragen. De beweging die hij stichtte noemde hij heel toepasselijk : **'Missionnaires du Sacré Coeur, afgekort MSC'**, "Missionarissen van het Heilig Hart". Oorspronkelijk sloeg "Missionaris" inderdaad op religieuzen, maar ondertussen is ook al meer dan 20 jaar in Vlaanderen en lekenbeweging actief, waarbij we dus vandaag met een mooie groep hier in deze kerk aanwezig mogen zijn. Een paar jaar geleden hebben we onze naam 'MSC-leken' een 'opfrisbeurt' gegeven en sindsdien gaan we door het leven als **"Open Hartbeweging"** "Missionarissen" zijn dus getuigen. We getuigen van het 'Heilig Hart' van Jezus. Misschien een groot woord, maar in feite heel simpel. We willen ook getuigen van wat de kern is van ons leven, onze de waarden. De kern van het evangelie , die we vinden in:

- **Johannes hoofdstuk 3 vers 16**

Want God had de wereld zo lief dat hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.

Als we daarin geloven dan geloven we dat **ons leven de moeite waard** is, dat er altijd iemand is die van ons houdt, hoe eenzaam we ons ook mogen voelen. Een twintigtal jaren geleden volgde ik een bezinningsweekend en kregen we allemaal een pin opgespeld met de woorden **"God maakt geen afval, ik word bemind !"**. Het is een heel fijn gevoel ge beseffen en te geloven dat – ook in moeilijke momenten – er altijd iemand is die met je meeleeft en mag aanspreken als Vader.

- **"Wat je aan de geringsten der mijnen gedaan hebt, dat heb je aan mij gedaan"**

Als we durven erkennen dat **WIJ** de moeite waard zijn, dan zijn ook **DE ANDEREN** de moeite waard.

Dat is onze spiritualiteit, dat is de kern van onze beweging, dat is de kern waaruit wij leven.

Elke mens is de moeite waard.

Het klinkt misschien raar, maar om dit echt te kunnen toepassen moeten we teruggaan naar een andere vers in het evangelie die bij verschillende evangelisten voorkomt:

- **“Bemin je naaste als jezelf”**

Of iets vrijer vertaald :

- **“Wil je echt van de ander houden, dan moet je ook van jezelf durven houden”**

Van jezelf houden is geen uiting van egoïsme maar pure realiteit. **“Durf ik in de spiegel kijken, naar mezelf, maar mijn totale persoon ? Naar mijn goede kanten, maar ook naar mijn minder goede kanten”** Kan ik mijn mindere kanten aanvaarden. Ben ik bereid er iets aan te doen ?

Want elke mens heeft zijn mindere kantjes. Ik moet nog altijd de eerste mens tegenkomen die volmaakt is. En als ik die zou tegenkomen, zou hij wellicht een robot zijn en geen mens.

Pas als je ook jezelf in zijn totaliteit met je goede en slechte kantjes durft aanvaarden, kun je echt naar de ander gaan. Dan weet je dat die ander ook niet volmaakt is. Dan heb je misschien ook begrip voor de mindere kantjes van de ander, net zoals je je eigen kantjes kan aanvaarden. Dan ben je pas een echte vriend of vriendin.

Vanuit die Evangelische kern staat onze beweging **open voor iedereen**. Of je nu **gelukkig getrouwd, gescheiden, of door het lot van het leven alleen door het leven gaat, of je nu bedrijfsleider bent of arbeider, wat je geaardheid ook is**, het doet er niet toe. Iedereen is bij ons welkom. Ook al ligt onze kern in het Evangelie, we staan **ook open voor anders gelovigen**. Zelf heb ik dank zij onze beweging en mijn geloof **ook contact met Boeddhistische vrienden**. Ik voel me niet te beroerd om ook eens een bijeenkomst mee te maken in het Boeddhistisch centrum ‘Ehipassiko’ te Antwerpen. Laatst hoorde ik er een **Boeddhistische monnik een ode brengen aan de natuur, aan haar schoonheid, aan het wonder van de Schepping en het Leven**. Zo mooi had ik het nog nooit gehoord. We werden er stil van. Zelfs na het getuigenis. Allen bewaarden de stilte tot op straat. Dat is trouwens wat me zo raakt bij een Boeddhistische bijeenkomst. Als je daar ½ uur op voorhand toekomt dan is het er **stil. Echt stil**, alleen het geluid van voetstappen

van mensen die binnenkomen en een stoel die verschoven wordt. Daar kan ik – te midden andere mensen – tot rust komen en, hoe contradictorisch misschien : die Boeddhistische ruimte biedt me juist de mogelijkheid om echt stil te zijn, te mediteren, te bidden, God te danken, ... Eerlijk gezegd iets wat ik soms mis in onze kerken als je de kerk binnenkomt voor de Eucharistie. Stilte en meditatie is trouwens iets wat de laatste jaren heel bewust belangrijker is geworden in mijn leven. Om af en toe '**STOP**' te zeggen en niet langer door te draven. Een auto gaat ook veel minder lang mee als je constant 150 km/u zou moeten rijden. De menselijke motor is ook niet gemaakt om continu in overdrive te gaan.

Ik ben dan ook heel blij dat het christendom deze manier van mediteren heeft overgenomen. Dat is trouwens ook de kern van onze spiritualiteit.

- **Steeds op zoek gaan naar wat ons bindt, eerder dan wat ons scheidt**

En ook onze beweging biedt mogelijkheden om – heel goedkoop, trouwens ook één van onze kernwaarden, alles moet betaalbaar blijven, we organiseren geen bijeenkomsten enkel voor de elite, eens een dag of in de vakantie een langere periode tot rust te komen : **DOEN zou ik zeggen.**

Lieve mensen, dit is wat ik al meer dan 20 jaar ervaar in onze beweging. Ik moet geen masker opzetten, ik mag er zijn zoals ik ben. Er is plaats voor vreugde, maar ook voor pijn, verdriet, ontgoocheling. Reeds 20 jaar gaan we samen met elkaar op Open Hartweekend. Ons officieel programma begint pas zaterdagmorgen om 10u. Maar wie wil kan al arriveren op vrijdagavond. Dat proberen we zoveel mogelijk te doen. Dan kunnen we bij elkaar '**thuis komen**', tussen pot en pint. Met ons verhaal. Een beetje warmte zijn voor elkaar, betrokken zijn. Daarna is er nog zoveel meer plaats om te luisteren naar elkaar of naar de gastspreker die ons weet te boeien.

Na 20 jaar is de spiritualiteit van de Open Hartbeweging zo diep doorgedrongen in mijn hart, dat ik me geen leven zonder zou kunnen voorstellen. Warmte, vriendschap, stilte, verbondenheid, kunnen praten honderduit, samen vieren, samen wenen, het maakt het leven zoveel boeiender met Jezus als voorbeeld.

Als laatste zou ik nog een persoonlijk getuigenis willen geven hoever deze verbondenheid in mijn persoonlijk leven is gegaan.

- Het was begin 2012. Het was een donderslag bij heldere hemel. Nog geen 50 jaar en het verdict was zwaar. **Endeldarmkanker**. Ik was de jongste van een generatie en de eerste in de

familie die het kreeg. Voor ik goed en wel wist waar ik voor stond, zat ik op een roetsbaan : de roetsbaan van een kankerbehandeling : 6 weken continu aan een chemopomp en dagelijks bestraling tegelijkertijd. Operatie aan de endeldarm om de kanker weg te snijden – 6 weken met een stoma lopen en vervolgens nog eens 12 chemokuren om de 2 weken. Een jaar zijn ze ‘ bezig ’ geweest. Het doet wat met een mens. Opeens worden alle toekomstverwachtingen bijgeschaafd. Maar kom, ik ben dankbaar, dankbaar dat ik nog leef. Dankbaar dat hier terug sta, gezond en wel. Dat ik het kan navertellen.

Ik heb gevochten en – zeker voorlopig – gewonnen. Maar ik ben op mijn hoede. Kanker is als een dief achter de struiken die op elk moment terug kan toeslaan. Maar ik laat me niet angstig worden door deze gedachte. Integendeel. Deze gedachte heeft mijn leven een andere wending gegeven. Ik leer genieten van zoveel kleine & mooie momenten in het leven.

Maar de mooiste momenten heb ik toch de 2 afgelopen zomers beleefd. Na mijn kankerbehandeling heb ik mijn manier van leven wat veranderd :

- wat gezonder eten;
- wat tijd nemen voor stilte;
- en wat meer bewegen.

Wandelen deed ik vroeger al graag, maar na de kanker heb ik er bewust tijd voor gemaakt. Een tweetal jaren geleden vroeg Jozef, waarmee ik al veel gedeeld had in onze beweging, of ik niet samen met hem het Olavspad wou afstappen. Het Olavspad is een pelgrimspad van 600 km lang van Oslo naar Trondheim over de prachtige Dovrefjell, een uniek natuurgebied op 900 meter hoogte. Hij wist dat Noorwegen mijn favoriete vakantieoord was en ik ook van wandelen hield. Maar zo dagen trekken met de rugzak had ik nog nooit gedaan. Mijn dagmaximum lag wel op 30 km stappen maar een lekker warm bed ’s avonds daar hield ik van. Maar Jozef zou Jozef niet zijn als hij niet bleef aandringen en mij warm maakte. Door mijn vakanties in Noorwegen wist ik min of meer welke route we zouden wandelen. Hij was de expert in trekking en stappen met de rugzak. Uiteindelijk was het verlangen groter dan de twijfel. Ik voelde dat we elkaar goed zouden aanvullen.

We hebben de afgelopen 2 zomers (telkens 2 weken – dus 4 weken in totaal) het Olavspad gestapt. Het Olavsbrevet als pelgrim hangt fier boven mijn bed. Het werden 4 fantastische weken, prachtige landschappen, prachtig weer, mooie wandelingen in stilte, maar bovenal ook veel fijne gesprekken.

In de staafkerk van Ringebu – waar we als pelgrim gratis binnen mochten, terwijl toeristen veel geld moeten betalen – hebben we ‘Het Gedenk’ gezongen. Het ‘Gedenk’ is een lied dat

onze verbondenheid met elkaar en Maria uitdrukt en dat we zingen als afsluiter van onze bijeenkomsten.

Ik weet niet hoe het komt, maar de staafkerk van Ringebu is een druk bezochte kerk. Op het moment dat we zongen, waren we even alleen in de kerk. Toeval ? Voor mij al lang niet meer. Er zijn zoveel dingen die gebeuren waar ik dankbaar voor ben. Maar dat intiem moment was voor mij wel de viering van de definitieve overwinning van mijn kanker.

Ik ben dankbaar heel dankbaar, dat ik dat kon beleven. Dat mensen in mij blijven geloven. Dat er mensen zijn die mijn grenzen verleggen. Het klinkt raar, maar als ik nu achterom kijk ben ik blij dat ik door deze kanker anders ben beginnen leven : bewuster, intenser, dankbaarder. Het leven is de moeite waard. Ondanks tegenslagen. Dit is wat ik al zolang ervaar in onze Open Hartbeweging.

Ik zou nog willen eindigen met een gebed van onze Kardinaal Jozef De Kesel, die ik deze week las in onze editie van het Parochieblad.

- *Algoede God*

altijd weer komt Gij ons tegemoet.

Waarom zijn wij zoveel waard ?

Laat uw komst niet vergeefs zijn.

Dat we niet onverschillig zijn of zelfgenoegzaam

Open ons hart voor u,

voor uw woord en uw bedoelingen.

Leer ons wat liefde is en ware menselijkheid.

Maak ons vrij van alles wat ons gevangen houdt.

Doe ons op Jezus gelijken,

Hem hebt Gij ons gegeven

als teken van uw liefde en uw trouw

voor nu en altijd.

Amen

Paul Zeebroek